Diari de la neu, 10/01/21

Criticar amb criteri no és fàcil

Les Angles, després d'una bona nevada *Autor/a: Les Angles*

Que a les xarxes socials s'hi aboquen crítiques de tota mena ni és nou ni és estrany. I el món de la neu no és cap excepció, sobretot en aquests dies de Nadal passats en els quals el Pirineu, i sobretot la Cerdanya i el Ripollès, han vist començar tard una temporada d'esquí que va a un quart de gas (sent generosos), i que té senyals d'acabar amb més incerteses que mai. Amb un Pirineu i un sector com el de l'esquí que ha estat actualitat com poques vegades, era fàcil que molts aficionats a les xarxes socials s'hi trobessin còmodes per opinar i debatre.

A més, els successius confinaments o restriccions de mobilitat per causa de la pandèmia, siguin municipals o comarcals o de tot Catalunya, han propiciat un seguit de partidaris a favor i en contra de les mesures entre els internautes. Tothom hi diu la seva perquè, ben mirat, tothom té uns objectius, necessitats i prioritats diferents. Són dies en els quals tots hem fet una mica de metges, d'economistes, de polítics o d'experts tertulians d'un programa de ràdio de turisme d'hivern.

Ara bé, el que menys m'esperava eren les crítiques fàcils als qui intentem viure de la neu, sigui des d'una botiga de venda i reparació de material, passant per una escola d'esquí, per un hotel o per la diana més grossa de totes, les estacions d'esquí i els seus responsables. I per cert, que algunes d'aquestes crítiques i fins i tot acusacions s'han fet des de la comoditat que et dóna una pantalla i de forma anònima: assenyalar als altres sense poder ser assenyalat, per si la cosa no surt bé com et pensaves. Cert que altres fan una mica el mateix, però com a mínim ho fan amb noms i cognoms, el que ho fa legítim i transparent.

Però són crítiques que massa sovint, i un cop llegides per segona vegada, te n'adones que es basen en realitats parcials i sovint amb prejudicis i tòpics

absurds, com ara els orígens territorials d'uns esquiadors "pixapins, egoistes i inconscients" que a més resulta que són els propietaris de les segones residències.

I és clar, posats a criticar, també ens ha tocat la "loteria" en aquest mitjà de comunicació: que si venem un sector idíl·lic, que si som un mitjà subvencionat i patrocinat, que si convidem a la desobediència, que si.... I si ara escric aquestes ratlles, és perquè ben mirat, les crítiques sempre t'obliguen a, com a mínim, reflexionar si són justes o si pel contrari són interessades. O si amaguen algun altre interès o qui sap si alguna raó que té més d'emocional que de racional.

Així doncs he mirat enrere i he buscat en l'hemeroteca per comprovar si, com a mitjà d'informació i comunicació que pretenia ser un referent dins el món de la neu, ha resultat un mitjà prou objectiu o, si pel contrari i com alguns insinuen, ha estat un mitjà idíl·lic i excel·lent en tot allò que es mou pel sector. Vagi per endavant, això sí, que la filosofia d'aquest mitjà sempre ha estat positivar la cultura de la neu el màxim possible, i crec que no ens n'hem amagat mai. Tot el contrari.

Recentment, i fent referència a la desobediència sobre els confinaments, això és fals. A nivell editorial, en aquest diari, ens hem cenyit als límits del que està permès i a les recomanacions de l'ACEM. Ha estat una acusació greu i gratuïta.

Mirant més enrere he vist que la línia comunicativa del diari sempre ha estat la d'informar en positiu l'actualitat del sector. I precisament per això hem publicat el bo i millor del món de la neu, com ara nevades idíl·liques, llevantades impressionants, estacions obertes que pengen el cartell de "neu pols i tot obert", reportatges d'estacions bucòliques... i per lluitar contra l'etiqueta d'esport elitista, car i prohibitiu, cada any expliquem com fer-ho per esquiar pagant un forfet ben econòmic o gratuïtament.

També hem fet crides públiques i sense cap complex en plena primavera als esquiadors perquè aquests continuïn pujant a pistes. Això en ple mes d'abril, amb neu escassa i un sol radiant, quan el personal ja pensa en una tovallola a la platja, un passeig marítim i una paella, és com predicar en el desert. I potser sí que se'ns podria criticar per fer aquests convits si nosaltres, editor i col·laboradors, ens quedéssim a casa. Però és que no és el cas, perquè precisament el nostre lema és aquest: estem a pistes. Setmana rere setmana des del primer dia que obren pistes i fins a l'1 de maig quan ens calcem les pells de foca i acomiadem la temporada, nosaltres hi som. Què té de dolent això? M'ho podeu dir, si us plau? Algú us obliga a pagar un forfet? Fem mal a algú si ens conformem en esquiar sobre un pam de neu, i no pas en vertical, sinó més aviat en horitzontal?

D'altra banda el fet de positivar l'actualitat no ha significat en cap cas amagar la informació que es podria entendre que perjudica el món de la neu. Ens hem interessat per l'escalfament global i les amenaces que suposa per al nostre sector. Hem donat difusió a les denúncies de col·lectius ecologistes, sovint

esbiaixades o explicant només una part de la veritat. Hem fet el seguiment de les campanyes declaradament "anti" candidatura als jocs d'hivern.

Hem publicat algunes notícies que no afavoreixen gens a les estacions ni fan veure l'esquí o el surf de neu com esports idíl·lics: Creieu que al responsable d'una estació li agrada que publiquem que en un restaurant peu de pistes de la seva estació hi ha un brot de gastroenteritis? Anunciar una vaga d'uns treballadors d'una estació d'esquí, a les portes d'una Setmana Santa, i la consegüent allau de cancel·lacions de reserves en hotels de la zona... devia agradar gaire al director de l'estació? Explicar que s'ha viscut un dissabte caòtic per tenir remuntadors aturats i amb clients atrapats als telecadires per culpa d'un tall de llum, devia agradar?

En més d'una ocasió s'han publicat fotografies que sabem que no van agradar. La imatge d'un remuntador amb una llarga cua, deu agradar gaire al departament comercial d'un resort? La imatge d'una evacuació d'un esquiador accidentat dins un helicòpter medicalitzat, després d'una col·lisió amb un altre practicant, sabent que un d'ells ja no tornarà a esquiar mai més... devia agradar gaire? La fotografia d'una allau dins una estació? I n'hi ha forces més, però ni en tinc la necessitat de justificar-me ni crec que hagi de fer la feina que altres no han volgut fer perquè era més fàcil llançar una crítica fàcil i, en tot cas, que se'n cuidi l'editor de desmentir-ho.

Perquè, perdoneu, tampoc és just que ens facin dir a nosaltres si el preu d'un forfet és car o econòmic o si als Alps en saben més i estan més ben preparats que al Pirineu. Aquest tipus de comparacions així sempre són un recurs tòpic i fàcil. O com si nosaltres haguéssim de decidir si el comunicat de neu de tal estació és fiable quan resulta que tenen repartides un grapat de webcams al llarg i ample del domini precisament perquè ningú pugui dir-los que amaguen la realitat de les pistes.

Però sí, la realitat al nostre món, el de la neu, és que encara hi ha qui es va quedar atrapat en la realitat de fa vint o trenta anys i no vol, o no sap, adaptar-se a un món canviant en el qual, individualment, tots som prou grandets per tenir un criteri propi i crític gràcies a les eines que ens ho permeten saber sense necessitat de passar per cap altra part intermediària.

Sincerament, també diré que gràcies a algunes d'aquestes crítiques he mirat enrere, qüestió que potser feia massa mesos que no feia. I sabeu què? M'he adonat que no, que no ho estava fent tan malament, però hi ha marge per millorar. Ah, i sí, algunes estacions d'esquí, però no totes, són "clientes" del diari en l'àmbit de publicitat, patrocinis, continguts i prestacions.

Voleu dir que no és això el que us molesta?